

Rudá princezna

Krasobruslařka Katarina Wittová dál chválí NDR a hledá ideálního partnera

Jsem gay. Matka se stydí

Jak rodiče trápí, že mají homosexuální syny. Proč je nutí, aby si sehnali nevěsty a žili „normálně“?

Příloha MF DNES

Kavárna

Literárně politická revue

„Tak co, jak to tady s redaktorem vyřídíme?“ zeptal se **MILIARDÁŘ RADOVAN KREJČÍŘ**. „Je to jasné, ale já tu díru kopat nebudu, když je to takovej macek,“ odpověděl mu jeho přítel. Seděli jsme v luxusní restauraci na Seychelách a mluvilo se o mně.

Večeřel jsem s Krejčířem

KOLÁŽ: PETRA RÖSLEROVÁ, LENKA ŠABÁKOVÁ, REPRO: PROFIMEDIA.CZ

JAKO HODUJÍCÍ BOŽSTVO „Šikovný“ podnikatel se může mít dobře jako Caravaggiův Bakchus. Návod zná Radovan Krejčíř.

Jaroslav Kmenta, Seychely

Chcete pořádit rozhovor s uprchlým miliardářem Radovanem Krejčířem? Na první pohled to vypadá jednoduše. Stačí přece sednout do letadla a odletět na Seychely. Tam si objednat taxík, odvézt se k jeho vile, zazvonit na něj, nechat se pozvat na kávu a nahrát si Krejčířovy odpovědi na diktafon. Za dvě hodiny je rozhovor hotový. A když vám hned letí letadlo, můžete být za dalších dvanáct hodin zase zpátky v Praze. Jenže takhle pěkně to bohužel nefunguje. Než si s Krejčířem na Seychelách poprvé podáte ruku, musíte v Praze prodělat složité, několikadenní vyjednávání. Vedejte ho na dálku přes prostředníky. A i když se vám pak poštěstí potkat se s Krejčířem desítky kilometrů pod rovníkem na rajském ostrově v Indickém oceánu, ještě zdaleka nemáte vyhráno. V jednu chvíli to dokonce vypadalo, že můj diktafon skončí v bazénu a já odjedu ze Seychel s nepořízenou. Po dvanácti hodinách v letadle se těšíte do hotelu. Jenže na mezinárodním a vlastně i jediném seychelském letišti na ostrově Mahe

pro vás moc velké porozumění nemají. Tedy když zjistí, že jste z České republiky.

Krejčíř? Jasně, znám!

„Kde budete bydlet a proč sem jedete? A proč se tady zdržíte tak krátce? Kolik peněz s sebou vezete? A nejste náhodou novinář?“ zasypal mě otázkami první imigrační úředník. Druhý si mě vzal stranou a položil mi několik dalších otázek. Třetí se s tím už nepáral a prohledal mi kufr – pečlivě zkoumal i ponožky. Ale dodnes nevím, co vlastně hledal. Přísná úřednice zastavila přehrabování až ve chvíli, kdy v mém notesu našla jednu vytištěnou stránku z internetu. Držela v ruce oficiální zprávu tiskové mluvčí policejního prezidia Blanky Kosinové k případu Radovana Krejčíře, kterou jsem si před odletem z Prahy zapomněl vyndat. „Co to je?“ zeptala se úřednice. Aniž počkala na odpověď, šla si papír okopírovat. Když na něm uviděla jméno Krejčíř, okamžitě jí bylo všechno naprosto jasné: „Hm, takže vy tvrdíte, že jste sem přiletěl na dovolenou?“ Po půlhodině mě konečně pustili. Takhle přísní a velmi opatrní jsou teď na ostrově vždy, když zjistí, že se návštěvník nějak zajímá

o Krejčíře. Český miliardář je na Seychelách už docela známou osobou.

Otestoval jsem si to na taxikářích. Z devíti šoférů ho znalo osm. Dočetli se o něm v místních novinách nebo viděli reportáž v televizi. Já si na první osobní kontakt musel počkat až do druhého dne. Podle domluvy jsme se měli sejít v luxusním hotelu The Plantation Club na jihu ostrova. Přijel jsem taxíkem, a než jsem

se, ale hned mě zpražil: „Tak vy jste přijel kvůli rozhovoru, jo? Ale jak vám mám věřit, když o mně píšete celou dobu takový hovadiny.“

„O vašem případě píšu až od chvíle, kdy jste utekl z domovní prohlídky. A od té doby jsme neměli možnost s vámi mluvit. Takže to teď chceme napravit a dát vám prostor k vyjádření,“ řekl jsem mu. Po půlhodinové debatě o novinářské

abyste viděl, že nejsem žádnéj grázl, jak se to o mně v Česku běžně říká, tak vás pozvu na malou rodinnou večeři. Tady v hotelu. Je totiž sobota a takové slavnostní večeře se tady o sobotách dodržují,“ řekl mi Krejčíř.

Když viděl, jak vstávám a beru si s sebou brašnu, ihned dodal: „Ale pracovat nebudeme. Je vám to jasné? Žádné skryté kamery nebo něco podobného.“ Tak to tedy nebude úplně normální služební cesta s jasným výsledkem, pomyslel jsem si, když jsem mířil s Krejčířem do obrovského sálu luxusního hotelu. Než jsme došli ke stolu, začal do mě Krejčíř strkat loktem: „Hele, teď se dívejte. Táhle ten,“ a ukazoval přitom na jednoho staršího muže, „to je jeden zdejší diplomat,“ vysvětlil mi. Pozdravili se, jako by se znali aspoň deset let. „Tak co? Kdy mě vydáte do České republiky?“ optal se s úsměvem Krejčíř. Diplomát s kamennou tváří odpověděl: „A kolik zaplatíš?“ „Proboha! To mám jako platit i za to, že mě vydáte?“ kontroval Krejčíř, ale to už se oba hurónsky smáli. V tu chvíli jsem si uvědomil absurditu situace. V Česku se vedou dalekosáhlé diskuse o tom, jestli Krejčíře ze Seychel vydají, nebo

ne, a tady si z toho dělají akorát srandu.

„To víte, že mě nevydají. To je jistota,“ pošeptal mi Krejčíř, ale to už jsme pomalu přicházeli ke stolu.

My vás asi rohnem

Kromě jeho jedenatřicetileté ženy Kateřiny seděli u stolu ještě čtyři Krejčířovi přátelé. Vůbec jsem je neznal. Tvářili se přívětivě a mile se na mě usmívali. Jen jeden z nich si se zdvořilostí nelámá hlavu. Zřetelně mi dával najevo, že ho moje přítomnost ani trochu netěší. Mračil se a zarytě mlčel. Zanedlouho jsem jeho chování pochopil. Začal to Krejčíř. A zase se to týkalo novinářů a médií. Tentokrát ale i mě osobně. „A to mi tedy vysvětlíte, jak se může stát, že se ve vašich novinách objeví naprostej blábol, že mám nějakého sluhu?“ uhořel na mě Krejčíř. Bylo mi jasné, oč jde. Měsíc před tímto setkáním se totiž stala „drobná“ chyba. Psali jsme článek o tom, že Interpol zjistil, že jakýsi Petr Hrubý přivezl Krejčířovi z Prahy na Seychely jeho dva oblíbené labradory. Avšak absolutním nedopatřením se do novin

Jaroslav Kmenta

Pořádit rozhovor s Krejčířem vůbec není snadná věc. Musíte strpět výslech a prohlídku na letišti. A nesmíte se nechat zvíkat svéráznými žerty kontroverzního podnikatele.

stačil vystoupit, kráčel kolem Radovana Krejčíř. Byl oblečen, jako by šel právě z pláže: bermudy a triko. „Dobřej. Jděte si sednout do recepcce, já přijdu hned za vámi,“ prohodil. Za patnáct minut se vrátil, usmál

etice jsem pochopil, že svůj blok, tužku, diktafon a fotoaparát můžu pro dnešek nechat klidně ležet v brašně. Krejčíř považuje naprostou většinu novinářů za neobjektivní, zaujaté a možná i uplacené osoby. „Víte co? Když už jste tady, tak

Večeřel jsem s Krejčířem

Pokračování ze strany E1

dostala pracovní verze tohoto odstavce, v němž stálo, že „psy dovezl na Seychely Krejčířův sluha Petr Hrubý“.

A onen „sluha“ teď seděl naproti mně u stolu. Ano, byl to ten muž, co se až dosud ani jednou neusmál.

„Jak jste něco takového mohli napsat o mém nejlepší kamarádovi? To přece není žádný sluha. To jste urazili nejen jeho, ale hlavně mě!“ hřímal Krejčíř.

A jeho manželka Kateřina se hned přidala: „Víte, jaké problémy jste způsobili jeho dětem? Ve škole jsou všem ostatním pro smích. Dělají si z nich srandu, že mají tátu sluhu.“

Uznal jsem, že to byla chyba a že to redakci mrzí. Jenže některé věci se prostě vysvětlit nedají. Diskuse o významu slova sluha byla v plném proudu.

Krejčíř se obrátil na zamračeného Petra Hrubého a položil mu suggestivní otázku: „Tak co, Péto, jak to tady s redaktorem vyřídíme?“

A Hrubý smrtelně vážně – tedy alespoň tak jsem to v tu chvíli chápal já – řekl: „Myslím, že je to jasné. Ale já tu díru kopat nebudu. Netušil jsem, že je to takovej maček.“

Hrubý narážel na to, že jsem – diplomaticky řečeno – poněkud silnější postavy.

Podíval jsem se na Krejčíře a ten mi odpověď na mou němou otázku, jestli je to legrace, ještě nedal: „To je vlastně pravda. Když to o nás ta policejní mafie v Česku říká, tak proč bysme to takhle nevyřešili. Co byste říkal tomu, kdybysme vás tady rohlí?“

„Co to je rohlí?“ zeptal jsem se

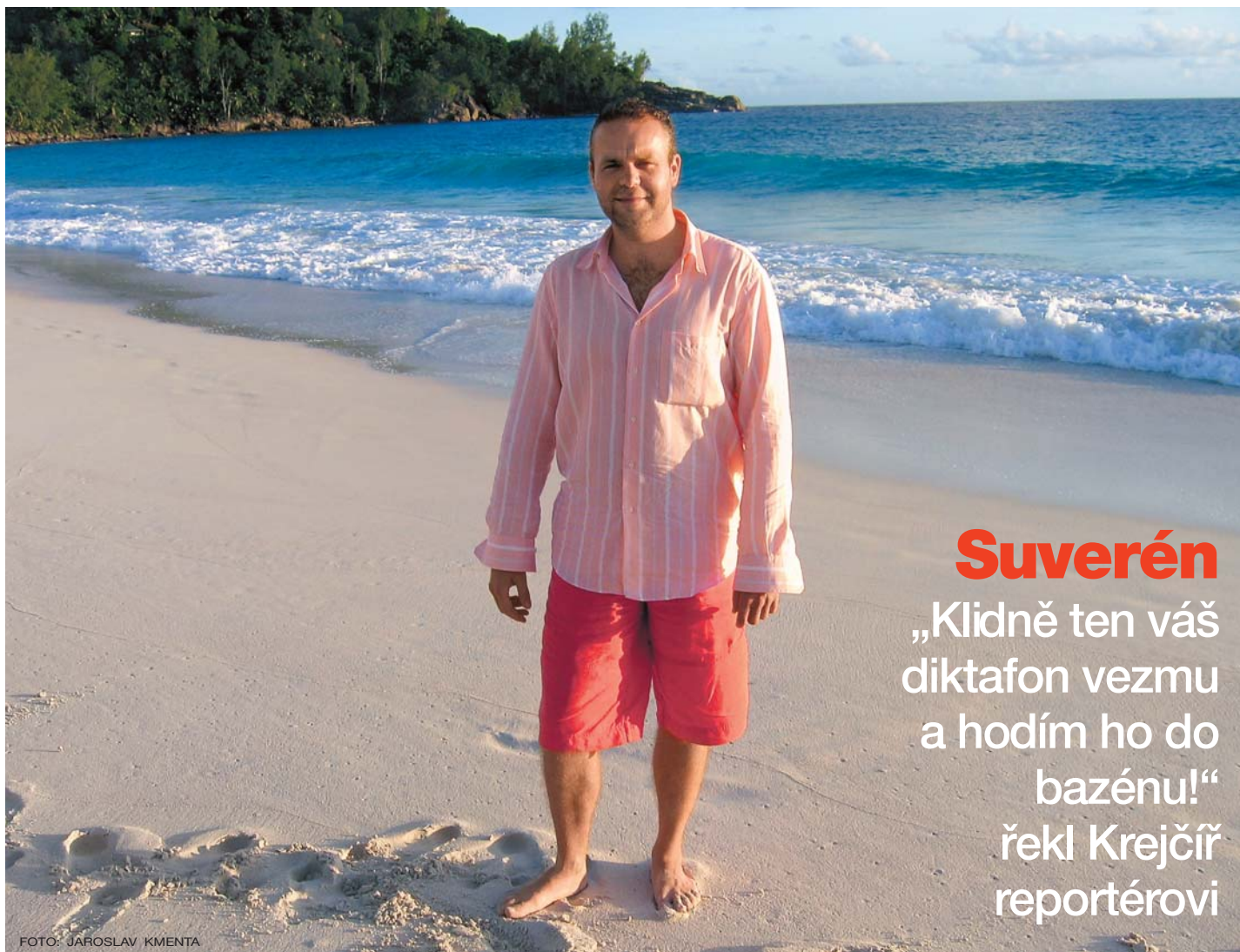

FOTO: JAROSLAV KMENTA

Radovan Krejčíř se po Seychelských ostrovech pohybuje v plážovém oblečení. Snad jen na schůzky do luxusních hotelů si bere dlouhé plátěné kalhoty a elegantní košile.

naprosto vážně, protože to slovo jsem nikdy předtím neslyšel. A to už – konečně! – všichni vybuchli smíchy. „No přece zabili,“

vysvětlil mi s potěšením Krejčíř. „A můžu si aspoň zavolat domů a rozloučit se s rodinou?“ reagoval jsem.

I když se Petr Hrubý snažil ještě jakoby mračit, vytušil jsem, že je to druh jejich svérázného humoru a vlastně i „trestu“ pro mě. Jejich legrácky o rohnutí jsem si prostě musel vytrpět. Krejčíř je v Česku stíhán pro podezření z přípravy vraždy celníka. Policie ho však „vidí“ i za záhadným zmizením jeho obchodního partnera Jakuba Konečného, a dokonce i za vraždou korunního svědka Petra Šebesty v jedné Krejčířově trestní kauze.

„To jsou jen kecy policajtů, kteří za těmi vraždami ve skutečnosti stojí. Ti lidé, co zmizeli, jsou jejich agenti a věděli na ně příliš mnoho,“ tvrdil mi Krejčíř.

„Tak jdeme jist, ne?“ ukončil pak Krejčíř „veselou“ debatu. K večeri si dal rybí speciality – tvrdí, že chce zhubnout. Ale k „rohnutí“ jsme se pak ještě několikrát vrátili.

„Heleďte, vy máte zpáteční letenku, že jo?“ zeptal se mě s vážnou tváří Krejčíř. „Samozřejmě,“ zněla má odpověď, což byla pro Krejčíře příhrávka na směr: „Tak my vás asi fakt rohneme. Jeden můj kolega totiž letenku do Prahy nutně potřebuje.“

Veselé historky z útěku

Na druhý den jsme si už domluvili pracovní večeri. Sraz jsme si

dali v ještě luxusnějším hotelu Banyantree v ještě jižnější části ostrova. Tentokrát jsem si našťástí vzal delší kalhoty. Den předtím jsem měl na sobě jen kraťasy, protože jsem netušil, že půjdu na slavnostní večeri.

„No, je vidět, že se lepšíte. Tahle délka nohavic už ujde,“ řekl mi Krejčíř s úsměvem. Teprve v tu chvíli jsem si uvědomil, že jsem večera musel budít mezi hosty, kteří byli převážně v oblecích a v šatech, nebyvalou pozornost... Krejčíř řeší vstup do luxusních restaurací v třicetistupňových vedrech tak nějak „po seychelsku“: elegantní letní košile a plátěnými kalhotami.

Jenže i tady mi Krejčíř vesměs zevrubně popisoval, jak od letošního června utíkal z Česka přes Polsko, Ukrajinu, Turecko, Dubaj, až doletěl letadlem na cizí pas jakéhosi Tomáše Tomigy na Seychelské ostrovy.

Až Krejčíř zveřejní celý tenhle příběh ve své připravované knize, mohl by se jeho útěk zfilmovat. Pak nebude nouze ani o humorné historky.

Úspěšná by mohla být scéna z překonávání česko-polské hranice na kole. Diváci by se bavili i „nehodou“ při pohraniční kontrole na Ukrajině, při níž málem upadl špatně nalepený knír.

V restauraci sedělo kromě nás ještě asi šest lidí, možná byznysmeni či diplomaté z Indie. Krejčíř s gusem líčil legrační historky z útěku a jeho hlasitá čeština restauraci během chvíle vyvyladila.

Bohužel ani tentokrát jsem ještě Krejčíře nepřesvědčil, že bych mohl zapnout diktafon. Slíbil mi ale, že na třetí schůzce už rozhovor poskytnu.

Kdyby to nebylo v den odletu mého letadla a kdyby mi do odbavování nezbyvaly čtyři hodiny, byl bych určitě klidnější. Jenže Krejčíř dřív nemohl.

Opět jsme se sešli v hotelu Banyantree. Pili jsme kávu a já konečně postavil na stůl diktafon. „Tak vám ten rozhovor dám, ale bude to jen krátké. Pár otázek k jednomu tématu,“ řekl Krejčíř.

Úplně mě uzemnil. A tak jsem protestoval. „Pane Krejčíři, nejen jsem sem kvůli deseti minutám rozhovoru. To nemyslíte vážně?“ Debata trvala asi půl hodiny a v jednu chvíli to vypadalo, že odjedu bez rozhovoru i bez diktafonu. „Víte co? Vy nebudete určovat, jak dlouhý rozhovor vám poskytnu. Já klidně můžu vzít ten váš diktafon a hodit ho do bazénu,“ prohlásil Krejčíř. Naštěstí se udržel a po diktafonu nesáhl.

Po dalších dvaceti minutách však musel dojít pro dva ručníky. Z nás obou tekla pot a nebylo to jen kvůli třicetistupňovému vedru. On i já jsme byli dost nervózní.

Krejčíř stále zdůrazňoval, že chce většinu informací zveřejnit až v knize, kterou chce zanedlouho vydat. V tom byl vlastně největší zádrhel a sřet zájmů: my chtěli přinést rozhovor, on chce formou dlouhého rozhovoru mluvit v knize.

Nevím jak, ale naštěstí jsme se domluvili, že s rozhovorem začneme a „pak se uvidí...“ Nakonec jsem diktafon vypnul skoro až po dvou hodinách.

Než jsme sedli do auta a odjeli na letiště, šli jsme se na chvilku projít po pláži. „No a teď ještě fotky,“ požádal jsem Krejčíře, jestli si ho mohu vyfotit.

„Ne, na to nejsem připraven. Já vám nějaké své fotky pošlu mailem,“ říkal.

Možná to už bylo z únavy, ale v té chvíli jsem se z posledních sil důrazně vzepěl. Zastavil jsem se a smrtelně vážně – tak jako on při našem prvním setkání – jsem mu řekl: „Pane Krejčíři, jestli si vás nevyfotím, tak vás tady snad rohnou.“

Krejčíř se začal smát. Zjevně se mu ten vtip opravdu zalíbil. A s vyfotografováním souhlasil. V MF DNES jsme pak zveřejnili obsáhlé rozhovory o tom, jak podle svých slov tajně financoval ČSSD a jak 18. června utíkal policii z domovní prohlídky. Ale ze všeho nejdřív jsem se kolegům po návratu do Prahy chlubil tím, jak jsem Krejčířovi na Seychelách vyhrožoval, že ho „rohnou“.

INZERCE

Euroskop.cz
Eurofon 800 200 200
Eurocentrum Praha

Klikněte! Zavolejte! Přijďte!

Internetový portál Euroskop.cz 24 hodin denně
Bezplatná telefonní linka Eurofon 800 200 200 Po–Pá 10–18 hodin
Informační centrum Eurocentrum Praha Po–Pá 10–18 hodin
Jungmannova 24, 110 00 Praha 1

Vše o Evropské unii

Oficiální zdroje informací o EU Úřadu vlády ČR

Proč Krejčíř uprchl na Seychely

Původem českotěšínský podnikatel oslavil 4. listopadu na Seychelách 37. narozeniny. Poprvé byl zatčen v roce 2002. V té době už patřil k nejbohatším Čechům. Při domovní prohlídce ve vile v Černošicích u Prahy našla policie tajnou místnost plnou smének a cenných papírů v hodnotě jedné miliardy, zbraně, falešné doklady a spisy tajných služeb.

Byl obviněn z vytunelování firmy Technology Leasing. Figuroval v dalších čtyřech kauzách. Policie mu připisuje i miliardový daňový únik spojený s firmou M5. Letos v červnu byl zatčen znovu a obviněn ze spekulací spojených s firmou Čepro. Je stíhán i kvůli podezření, že si objednal vraždu celníka. Nejnověji čelí obvinění, že před třemi lety nechal unést obchodního partnera Jakuba Konečného.

Podnikatel Radovan Krejčíř je v Česku obviněn z několika trestných činů. Na Seychelách se však cítil bezpečně. Fotografie z večeri reportéra Jaroslava Kmenty (vlevo) s Krejčířem na Seychelách zaslal do redakce miliardářův přítel Jiří Gavenda.